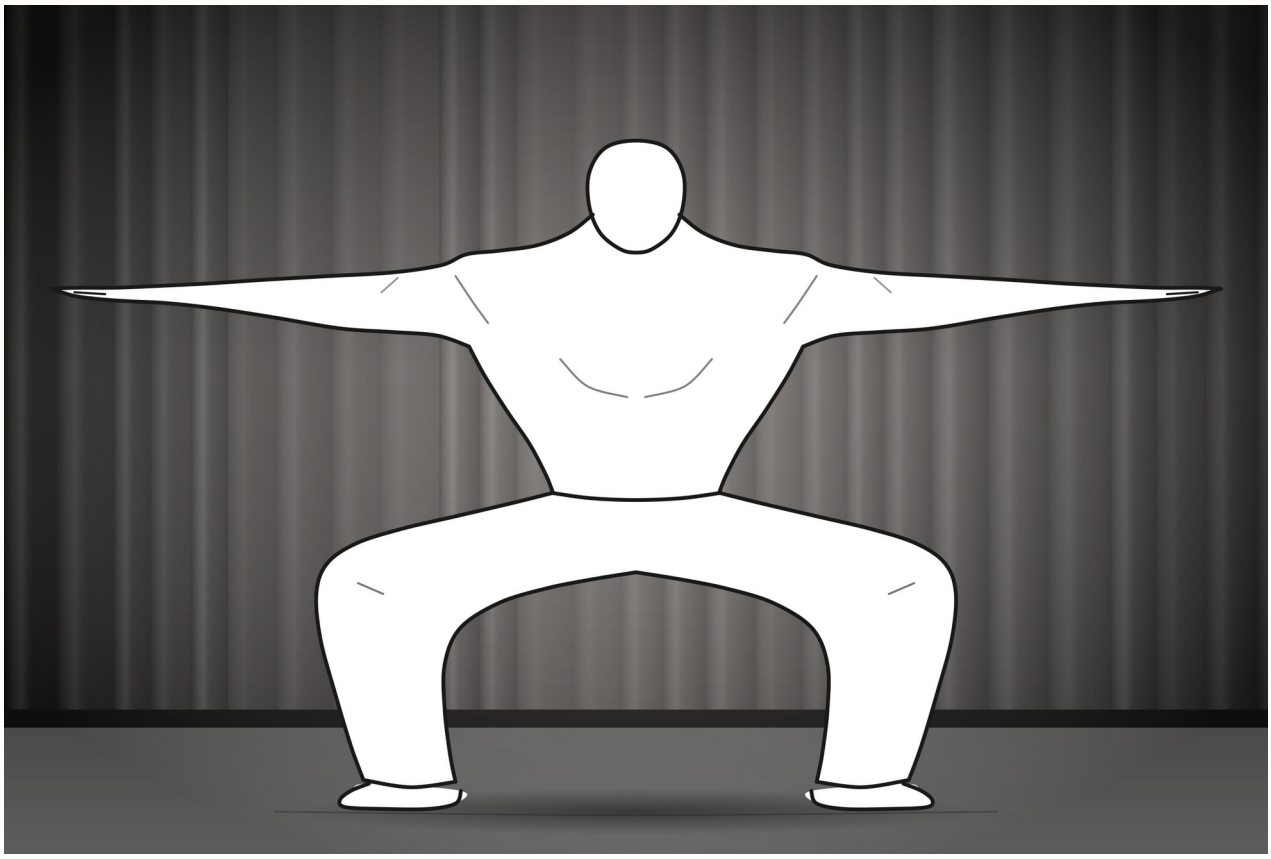
Samen

Impressieverslag van HAGIOS Delft bijeenkomst op 25 september 2026

Zie ook: Dance on a rooftop – Monuments in Solitude #01 – Remy Tilburg (YouTube)

Op 25 september was onze tweede Hagios zang bijeenkomst in de Lutherse Kerk van Delft met als thema ‘Samen’. De tekening hierboven en het gedicht ‘Herfst’ van Rainer Maria Rilke vormden de inspiratie voor tekst en zang.

Na een inleidende meditatieve stilte zongen we als eerste lied ‘Hineni’ wat betekent *Hier Ben Ik!* Dat het antwoord is van een mens als hij geroepen wordt. We worden constant geroepen, door onze kinderen, door onze ouders en door vele anderen. Door je antwoord laat je zien hoe *‘hier-ben-ik’*-bekwaam je bent, dat is: hoe vaardig je bent om in het ogenblik te zijn, wakker en met onverdeelde aandacht. De tekening hierboven met verwijzing naar “Dance on a rooftop” drukt dit uit, de aanwezigheid van een mens die wil zijn.

De liederen daarna gaven een beweging naar het openen van het hart, maar ook onze lichamen kwamen in beweging tijdens ons zingen, daarmee uitdrukking gevend aan zowel ieders eigenheid als ontmoeting tijdens het zingen van Hagios liederen.

Het zingen van de Evenbeeld-Hymne (Ebenbild-Hymnus) bracht een bijzondere ervaring. In een ‘vraag en antwoord’ met voorzang en een daarop reagerende koorzang klonk ieders verlangen om op eigen wijze uitdrukking te geven aan een relatie met het goddelijke of welk ander woord je daaraan wilt geven.

Het ‘vraag en antwoord’ zit ook in de speelse harmonieuze beweeglijkheid van vallende bladeren in de herfst. Het drukt de schoonheid van de vergankelijkheid uit. In het laatste lied zongen we ‘Kom, sta nu op en word tot licht’ terwijl ons de beroemde tekst van Leonard Cohen te binnen schoot:

> *There is a crack in everything / That’s how the light gets in.*
> LEONARD COHEN

Twee gedichten van Rilke in een vrije vertaling hierna, geven in taal weer wat het Hagios zingen ons als ervaring bracht tijdens onze inspirerende bijeenkomst van 25 september.

Herfst

RAINER MARIA RILKE

De blad’ren vallen, vallen als van ver
als sterven in de hemel verre gaarden;

ze vallen met ontkennende gebaren.

En in de nachten valt de zware aarde
de eenzaamheid in, weg van elke ster.

Wij allen vallen. Deze hand hier valt.
En welke je ook ziet: het is in alle.

En toch één is er die dit vallen
oneindig zacht in handen houdt.

Sonnet 29

RAINER MARIA RILKE

Stille vriend die zo ver is gekomen, voel hoe je
adem meer ruimte maakt om je heen.

Laat deze duisternis een klokkentoren zijn
en jij de klok. Terwijl je luidt, wordt wat je
kwelt je kracht.

Beweeg mee heen en weer in de verandering.
Hoe voelt het, zulk een intense pijn?
Als de drank bitter is, verander dan in wijn.

In deze onstuitbare nacht, wees het mysterie
op het kruispunt van je zintuigen, de
betekenis die daar wordt ontdekt.

En als de wereld niet meer naar je luistert,
zeg tot de stille aarde: ***Ik stroom.***
Tot het ruisende water: ***Ik ben.***

Uit: Rainer Maria Rilke, De sonnetten aan Orpheus. Een vrije vertaling van Joanna Macy, vertaald naar het Nederlands.